

Кирил Христов
Есенен дъжд

Вън есен е. Развяват се булата
На дъжд. Като пращец, ситни, ситни.
Налита вятърът, звънтят стъклата.
Ненаваляло се – редица дни.

Минава татък шоп, нехайно цопа
Из локвите. Дъждецът си вали.
Врата се някъде от вятра хлопа.
Аз слушам и душата ме боли.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6975>]